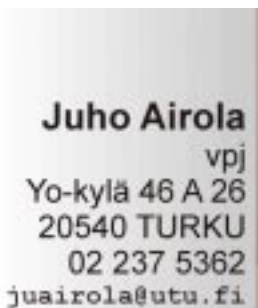

Mikko Savela
pj
Yo-kylä 30 A 8
20540 TURKU
040 557 3600
mijusa@utu.fi

Juho Airola
vpj
Yo-kylä 46 A 26
20540 TURKU
02 237 5362
juairola@utu.fi

Timo Heinonen
jäsenet
Jyrkkälänk 2 Ö 621
20210 TURKU
050 534 1911
tijuhe@utu.fi

Tuomo Saarni,
excu, tiedotus
Yo-kylä 62 A 4
20540 TURKU
040 576 1948
tuiisa@utu.fi

Heikki Mäkitalo
aseasiat
Eerikink 29 B 26
20100 TURKU
0400 987812
hejuma@utu.fi

Jani Nevanperä
talous
Yo-kylä 16 A 24
20540 TURKU
040 737 2858
jnevanpe@hotmail.com

Arto Kaitosaari
sihteeri
Yo-kylä 2 C 16
20540 TURKU
040 523 0078
artuka@utu.fi

Sami Pyöttiälä
urheilu, koul
Yo-kylä 13 D 30
20540 TURKU
0400 320 410
samapy@utu.fi

Sisällysluettelo

Numeron 1/99 originelli sisältö:

Valmistusaineluettelo	2
Puheenjohtajan palsta	3
Ampumavastaavan palsta	5
Toimintakalenteri	4
TuKoRes purjelentämässä	6
MPK - valmiuskurssilla ilmavoimissa	11
RDF - Varusmiehenä valmiusjoukoissa	12
Tukores testaa - pakkikeitin	15
Yhdistyksen hallituksen jäsenet ja yhteystiedot	ts

Päätoimittajan palsta

Tervehdys!

Pitkän tietokoneremontin jälkeen lehti vihdoin kulkee taas toimituksesta lukijoille. Toivottavasti lehteä viivytyksen jälkeen lue- taan sitäkin suuremmalla innolla!

Jotain hyvää, kun huonoakin, eli pitkään odotelluilla uusilla laitteilla pitäisi kuvien tason jonkin verran parantua. Painotekniikan pysyessä samana (Xerox DocuTech) suurimat muutokset eivät näy sivuilla asti, mutta ainakin toimituksen on nyt mahdollista tehdä kokonaan värillinen lehti. Tässä ruudulla se sitä jo on... yksi värillinen kokeiluhan meillä jo onkin, vuodelta 95. Saapa nähdä, milloin samaa voidaan yrittää uudelleen. Turkaleen kallista tuo väripainatus..

Ja tavanomaiset jorinat myös, eli kommentteja voi lähettellä päätoimittajalle. Mikäli olet jäänyt ilman lehteä, osoitetietosi ovat todennäköisesti väärin, takasivulta löytyvä jäsen- vastaava korjaa ongelman.

Uudet jäsenet saavat uusimman lehden joko erillisenä postina tai sitten normaalien lähe- tysten joukossa riippuen ilmestymisaikatau- lusta. Liittytyäsi jotakin pitäisi siis tulla postissa kuukauden sisään, muutoin kannat- taan tavoittaa jäsenvastaavaa. Byrokratia pitää papereista, ja syö niitä mielellään.

Weppisivuja on päivitetty, org.utu.fi/tyyala/tukores sisältää aina nekin tiedot, jotka eivät ehtineet lehteen.

HMR

Kansikuva: TuKoresin Turun Reserviupseereille 70-vuotislahjaksi antama muistolaatta

TuKoRes - Turun Korkeakoulujen reserviläiset ry - PL 6, 20521 Turku, Finland

Pankki: ÅB 660100-1212091 Ilm. n. 1.2., 1.5., 1.9. ja 1.12. PT: Heiko Romu
Aineisto: hmr@nitro.pp.utu.fi Aineisto lehteen H-3 viikkoa. Toim: TuKoRes

TuKoRes testaa

Kenttäpakki-keitin -yhdistelmä (ruots.)

Perusosat: pakin alaosa, jossa kiinteästi asennettuna kahvaosa ja roikutinosa; pakin kansiosa, jossa kiinteästi asennettuna kiinnityslenkurat (2 kpl). **Lisävarusteet:** Tuulen- suojaosa, jossa kiinteästi asennettuna poltinosa kannatinosot (2kpl); Poltinosa, ei liekinrajoitinta. **Mitat** (KxLxS): (175x170x 125) mm **Paino:** **Väri:**oliivinvihreä/musta **Valmistusmaa:**Ruotsi **Hinta:**50 FIM

Kenttäpakki-keitin-yhdelmän osat asettuvat miellyttävästi sisäkkäin, joten osien kuljetta- minen käy kätevästi. Keitinosa ei juurikaan tuo lisää tilantarvetta. Soikea muoto saattaa toisinaan haitata kuljetustilanteissa.

Testiryhmämme kokoontui eräänä lauantai- iltapäivänä Ruissalossa. Ilma oli selkeä, mereltä puhalteli kylmäkö kevättuuli. Tar- koituksenamme oli koekäyttää kenttäpakki- keitin-yhdelmää vaativissa maasto-olosuh- teissa.

Testiä varten olimme varanneet seuraavat tarvikkeet: testihenkilö 3 kpl; kenttäpakki- keitin-yhdelmä 1 kpl; kraanavesi (haalea) 1,5l; kaffeporo (pannunjauhaus) sopivasti; polttoaine (sinol, yäk) 1,0l; tulitikut 1 aski; juomakuppi 3 kpl; sokeri: 15 palaa; maito 2 dl; eväsläipä 6 kpl.

Alustaosan pystyttäminen vaati hieman neu- vottelua, mutta alkuvaikeuksien jälkeen onnistuimme asettamaan sen maahan oikeinpäin. Seuraavaksi asetettiin poltinosa polttoaineineen poltinosa kannatinosien

varaan. Olimme havaitsevinamme laitteis- tassa kaksi eri käyttöasentoa, joilla voitiin säätää poltinosaan etäisyyttä kenttäpakin ala- osasta. Ja eikun tulta kuppiin. Vieno sin- ertävä liekki tervehti meitä, sammuaakseen tuulenpuuskasta. Uusintasytytys oli onnis- tuneempi ja saatoimme siirtää kenttäpakin alaosan keitinosaan päälle.

Kenttäpakin alaosaan kaadettiin lämpen- emään 0,5 l haaleaa vettä. Ryhdyimme odot- telemaan veden kiehumista. Kolmisen varttia myöhemmin havaitsimme ensimmäi- set kuplat ja päätimme, että "nyt vesi on riit- tävän lämmintä kiitti vaan". Sekoitimme kaffinporot veteen ja hetken päästä pääsimme nauttimaan kupposen kahvia. Oli muuten harvinaisen paha kahvia.

Kiitämme: + edullista hintaa
+ kestävyyttä
+ kansiosan kiinnityslenkkejä
+ väritystä

Moitimme: - tehottomuutta
- muotoilua
- kahvin makua

lähtee yksin. Tosin sovittelusta täytyy muistaa, että sitä kävivät ensimmäisenä ryhmänjohtaja, sitten joukkueenjohtaja ja jos asialle ei lyötynyt ratkaisua sitä käytyy sotivan osapuolen edustajan, YK/NATO:n edustajan ja kyseisen osapuolen välillä, näin estettiin rauhanturvaajia sotkeutumasta sotiin osapuoliin mahdollisimman vähän.

Mielestäni koulutus antoi hyvät eväät rauhanturvaajan tehtäviin ja ennenkaikkea todellisen kuvan mitä "alhaalla" tapahtuu. Varmasti on vielä paljon opittavaa, sillä usein harjoituksia vaivasi armeijalle tyypillinen kitka asioiden hoidossa. Tietysti koulutukseen kosiskelevat suuret lupaukset on myös syytä jättää pois ja antaa enemmän tietoa mitä valmiusjoukkokoulutus on. Vaikka RDF koulutus oli pääosiltaan metsäoita ja uuden asian opettelua ja loputonta kertausta, uskon että myös varusmiestovereillani jäi palveluksen loppu parhaaksi muistoksi kaikesta. Ehkäpä armeija on nyt löytänyt jotain tarjottavaa niinkin kuluneeseen käsitteeseen kuin varusmiespalvelus.

Tuomo Saarni

esikuntaan, järjestää mielenosoituksia, varastella ja kaikkea mahdollista mitä nyt sotivassa maassa voi tapahtua.

Huomasin kuinka erilaista oli puhumalla selvittää asioita kuin turvautua perinteisesti aseeseen. Ylikersantit olivat erinomaisia kertomaan millaisia ihmiset ovat sotaa käyvillä alueilla, kuinka erilainen muslimin maailmankuva saattaa olla ja miten yleensä reagoidaan rauhanturvaajiin. Meille kävi kaikille pian selväksi, että aseeseen ensimmäiseksi tarttuva rauhanturvaaja on sama kuin kuollut rauhanturvaaja - ja hän harvoin

Wepistä löytyy lisää aiheesta:

www.vn.fi/plm/kvr.htm

www.mil.fi/joukot/porpr/index.html

www.un.org/Depts/dpko/rapid/

www.un.org/Depts/DPKO/Missions/unpred_b.htm

www.un.org/Depts/DPKO/dpkomap.html

Puolustusministeriö

Porin Prikaati

YK:n sivut joukoista

Rauhanturvaoperaatiot

Kartta operaatiosta

Puheenjohtajan palsta

Suuria lupauksia, pieniä valheita!

Mikko Savela

"Katso wepistä!" -varmaankin nykypäivän opiskelijan käytetyin kommentti lisätiedon kysyjälle. Tällä kertaa voisin itse kehottaa samalla tavalla.

TuKoRes aloitti alkuvuoden pitkään ja hartaasti järjestäytymällä. Hallitukseen saatiin runsaasti uutta verta ja ideoita. Toiminnan alkuun saattaminen tuotti kuitenkin hiukan hankaluuksia. Elämän kurjuutta lisäsivät vielä takuuvarmasti aina toimimattomat tietokoneet. Nyt ovat vaikeudet kuitenkin takanapäin ja päästään toimimaan täydellä teholla.

Yhdistyksen kotisivuja uudistettiin. Informatiivisuutta lisättiin, ja tapahtumien tiedotusta wepissä parannettiin. Käyttöön otettiin "ilmoitustaulu", johon laitetaan ajankohtaiset asiat. Ainakin tuo sivu tulee päivittymään useasti ja olemaan aina ajan tasalla -joten vierailkaapa siellä.

Kuten aina ideoita kaivattaisiin. Yhdistyksellämme on pitkstä aikaa todella hyvät mahdollisuudet järjestää erilaisia

jäseniään kiinnostavia tapahtumia. Viime vuotinen jäsenaloite purjelentelystä oli suorastaan mahtava -lisää samanlaisia! Tänä vuonna ajattelimme kokeilla mm. liitovarjoilua, mikäli vain järjestelyt onnistuvat.

Näin kevään korvalla on myös hauska maalaila tulevia. Myös kesällä aktiivinen yhdistyksemme jatkane aikaisempien kesien ohjelmaa. Lenkkisauna kuumenee edelleen ja vesihiihtelyäkin olisi taas tarkoitus kokeilla. Syksyllä kunnianhimoinen tavoite olisi järjestää kolmen päivän saaristojotos, jossa pääsisimme tutustumaan puolustusvoimien lähes koskemattomiin paratiisi-saariin saaristomerellä.

Omalta osaltani toivoisin jäsenistöltä aktiivisuutta. Ei liene paljoa vaadittu, jos laittaisitte ehdotuksia ja ajatuksia edelleen hallitukselle. Toimintaan saa, ja oikeastaan pitää, tulla aktiivisesti mukaan: emme ole mikään salaseura tai pienen piirin kaveriklubi!

Tapahtumakalenteri

23.3. Yhdistyksen kevätkokous

Sirkkalan sotilaskoti (Lemminkäisenk.1) klo 18:00
Esitelmä: "sotilaskoti kenttäolosuhteissa"

17.4. TRU:n tehtäväjotos

Paasikivi-opistolla klo 11:00 alkaen (30mk)
Ilmoittaudu Juholle, juairoja@utu.fi, 02 237 5362

huhtik Excu PorPr Valmiusjoukkoihin

Ilmoittaudu Tuomolle, tuiisa@utu.fi, 040 576 1948

Kävelykuntotesti

Lisätietoja Juholta

15.5. Kevätampumapäivä

Säkylässä

kevät RUL:n kerhoilta Itsepuolustusleiri

Vakiot Ampumavuoro 18:30-20:30 Kupittaalla Saunavuoro tiistaisin 21-22 Yo-kylä 4D Uimareissu kuun 1.ma 18:30 Impivaara

Lisätietoja tapahtumista tarkoitukseen sopivalta hallituksen jäseneltä sekä www-sivulta
<http://org.utu.fi:80/tyyala/tukores/ajankohtaista/tulevaa.html>

Vapaaehtoinen maanpuolustus

Tavoistamme poiketen emme julkaise alueemme vapaaehtoisen maanpuolustuksen kurssilistaa, sillä Reserviläisestä löytyy kattava luettelo aiheesta. Lisäksi viime vuonna tapahtuneiden poliittisluontoisten mp-kentän järjestelyjen takia kursseissa tapahtui muutoksia niin tiheään, ettei reporterit pysynyt millään perässä.

Viimeisimmät tiedot löydät Maanpuolustuskoulutus ry:n verkkosivuilta,
<http://www.mpkry.fi/>

aan. Komppaniassa oli n. 90 kiväärilinjan sekä yksi joukkueellinen spol-linjan upseerioppilaita. Komppaniassa joukkueemme sai kolme viikkoa sotilaspoliisin miehistökoulutusta sekä luonnollisesti hieman spol-joukkueen johtajan tehtäviin perehdyttävää oppia. RUK:n päätyttyä kävin PorPr:ssä kuluttamassa lomapäiviä, sillä lomille ei jäisi aikaa "kansainvälisellä kaudella". Siirryin 2.2.98 Uttiin Sotilaspoliisikouluun reilun kuukauden pituiselle Spol-JJohtaja kurssille. Siellä 24 kokeilusta sai koulutuksen oman aselajinsa joukkueenjohtajaksi. Kurssin päätyttyä 13.3. lähdimme kaikki perusyksiköihimme oltuamme koko RUK ajan ja kurssin yhdessä.

Heti 4. JK saavuttuani törmäsin rauhanturvaajan koulutukseen. Komppanian päällikkö antoi NATO:n taktiset merkit monistenipun, radioliikennetaulukon ja lähetti lomalle opiskelemaan. RUK:n käyneelle NATO:n taktiset merkit olivat uusi kokemus. Radioliikenne taulukko oli harvinaisen selkeä ja helppo ymmärtää.

RDF-koulutukseen 4. JK:lla oli kaksi kokenutta ylikersanttia. Kumpikin oli ollut ns. missionilla useampia kertoja, ja kuten miehistö ja aliupseerit, lähteneet aina jääkäreinä matkaan. Mutta kuitenkin kummallakin oli

erinomaista kokemusta myös johtotehtävistä. Tästä olikin hyötyä toimiessani Military Police Platoon:n johtajana. Lisäksi oli eräällä tavalla mielenkiintoisempaa olla opissa jonka pohja oli kokemuksessa. Huvittavaa oli myös huomata ja kuulla kuinka varsinainen kantahenkilökunta osallistui opetukseen ensikertalaisina.

Alkuun kävimme läpi normaaleja miehistön tehtäviä. Harjoittelimme radioliikennettä englanniksi, GPS:n käyttöä, toimintaa check-pointilla, toimintaa tarkkailutornissa, partiointia jalan, autolla tai pasilla. Suunnittelimme ryhmätasolla check-pointin perustamista, ylläpitoa, vahvistuksia yms. Sitten siirryimme joukkueen ja aina isompiin kokonaisuuksiin. Perustimme joukkueen tukikohdan (=pose), jota ei voi verrata sodanajan vastaavaan. Toimimme perustamalla "posella" sotilaspoliisijoukkueen tavoin täyttämällä meille annetut tehtävät.

Viikon pituiset maastoharjoitukset olivat aina osa isoa kokonaisuutta, missä oli suunniteltu sotivien osapuolten väliset tulitaukorajat ja erilaiset loitontamisvyöhykkeet. Näillä rajoilla toimivat muut rauhanturvajoukot omien tehtäviensä mukaan osana kokonaisuutta. Hyvää näissä harjoituksissa oli ennenkaikkea eri aselajien yhteistyö myös rauhanturvaamisessa. Harjoituksissa oli aina mukana myös maaliostasto. Maaliostasto esiintyi toisena sotivista osapuolista tai siviilihenkilöinä tai sellaiseksi naamioituneena. He saattoivat salakuljettaa aseita, tehdä miinoituksia, yrittää tunkeutua

RDF - Rapid Deployment Forces

- Varusmiehenä valmiusjoukoissa -

Astuin palvelukseen Heinäkuun 15. 1997 Porin Prikaatin 4:nteen Jääkärikomppaniaan. Komppania koulutti n. 60 alokasta sekä joukkueellisen sotilaspoliiseja vanhemmasta saapumiseraasta. 4JK koulutti alokkaansa omilla kiväärilinjan varusmiesjohtajilla eikä kuten muilla prikaateilla oli tapana, Spol-ryhmänjohtajilla.

Alokaskaudella halukkailla oli mahdollisuus hakea Kansainväliseen valmiusjoukkokoulutukseen ja haluamaansa aselajikoulutukseen. RDF (Rapid Deployment Force = valmiusjoukko) koulutukseen oli mahdollista hakea myös muista prikaateista, mutta hyväksytyt tulitisiin siirtämään osa Riihimäelle viestikouluun ja pääosa Porin Prikaatin alokaskauden päätyttyä. Pääsyvaatimuksia olivat fyysiset vaatimukset ja englannin taito, mutta mm. lähes kaikki omasta alokasjoukkueestani ylitti nämä vaatimukset. Englannin taitoa ei testattu muilta kuin RUK kokeissa olleilta, näiltä kirjallisesti ja suullisesti.

Jo varhaisessa vaiheessa meille kerrottiin mitä valmiusjoukkokoulutus olisi. Varusmiesajan viimeinen kolmannes koostuisi ainoastaan rauhanturvaamiskoulutuksesta, mikä mm. tarkoittaa miehistön palvelusajaksi 330 vrk (vanhat palvelusajat). Koulutuksen päämäärä olisi rauhanturvaajien koulutus. Koulutus antaisi valmiudet toimia

YK:n ja NATO:n rauhanturvatehtävissä. Tarkoittaen, että koulutuksen saanut reserviläinen voi hakea rauhanturvatehtäviin ja eikä häntä tarvitsisi erikseen Niinialossa kouluttaa kuten normaalisti rauhanturvaoperaatioon lähetettävät (poikkeuksena valmiudessa oloaika). Lisäksi palvelusajan lopussa koulutuksen saaneella olisi mahdollisuus allekirjoittaa valmiussitoumus, mikä tarkoittaa että henkilö on sitoutunut 7 päivän kuluessa kutsusta tiedon saatuaan osallistumaan rauhanturvaamiskoulutukseen tai saapumaan palvelukseen rauhanturvaamisorganisaatioon Suomen kansainväliseen valmiusjoukkoon kuuluvana.

Tultuani hyväksytyksi sekä valmiusjoukkoihin että RUK:hon sain siirron Haminaan Reserviupseerikoulun 1. (kärki) komppani-

Heti tähän vuoden alkuun muutamat uutiset. Niinkuin varmasti tiedätte, Kalle jäi vuodenvaihteessa eläkkeelle ampumavastaavan hommista ja minä astuin Kallen suuriin saappaisiin. Kiitos vielä kerran Kallelle hyvinhoidetusta työstä.

Valitettavasti asekalustomme on melko huonossa kunnossa ja hallitus onkin päättänyt uusia kalustoa mahdollisuuksien mukaan. Lisäksi kaupunki poisti Kupittaaan ampuradalta tukimarkkoja huomattavan määrän, jonka johdosta käyntihinnat nousivat vuoden alusta. Siksi helmikuun alussa siirryttiin Kupittaaan radalla uuteen aikakautteen. Otimme käyttöön ratamaksut, joilla kerätään rahaa asekaluston kunnossapitoon ja uudistukseen ja tuetaan ampumatoimintaa. Vuoden 1999 ratamaksut ovat seuraavat:

1 käyntikerta 5 mk, koko vuoden kausikortti 50 mk. Patruunarasian hinta pysyy toistaiseksi entisellään. Lisäksi vähän vakuutusasiaa. Vanha Kupittaaan radan vakuutuskäytäntö on loppunut. Nykyisin jokainen hankkii vakuutuksensa sieltä, mistä parhaimmaksi katsoo. Koetan selvitellä eri vaihtoehtoja ja kerron niistä lisää ensi lehdessä.

Lopuksi vielä hieman iloisempia uutisia. Yhdistys on hankkinut itselleen uuden pistoolin. Ampumaratakäyttöön se tulee maaliskuun aikana, joten luvassa on yhä enemmän kympejä. Tervetuloa tutustumaan ampumarataan ja ampumatoimintaan. Aikaisempi kokemus ei ole tarpeen.

Heikki Mäkitalo

BRAHEN AMPUMAKESKUS
ASELIIKE JA SISÄAMPUMARATA TURUN KESKUSTASSA!

LAADULLA ON TEKIJÄNSÄ!

BRAHEN AMPUMAKESKUS, Brahenkatu 20
20110 TURKU 02-2516336

Taivaalla purjekoneella

Lentokone ilman moottoria - ja minä kyydissä - kaikkeen sitä tulee ryhtyneeksi! Marraskuun alussa TuKoResin iskuryhmä tutustui Niko Porjon johdolla purjelennon jaloon maailmaan. Maailmaan, jossa pakokaasujen katku ja moottorien pärinä unohtuvat, ainakin hetkeksi.

Toisinaan kannattaa avata suunsa, sanoa vanha itämainen sananlasku. Niin tässäkin tapauksessa. Olimme jossain vaiheessa tulleet siihen pisteeseen, että lehteen kaivattiin lisää mielenkiintoisia juttuja. Ajattelin, että kysäisenpäs josko jäsenistöllä olisi pöytälaatikossaan kirjoitelmia, joita he tahtoisivat julkaista lehdeessämme tai jos heillä olisi edes ehdotuksia aiheiksi, joista kirjoittaa. Eräänä aamuna yllätyinkin iloisesti kun avasin postilaatikkoni ja löysin sieltä todellisen "uutispommin". Porjon Niko oli lukenut vuodatukseni ja ajatellut, että lentäminen voisi kiinnostaa muitakin kuin häntä itseään. Niinpä hän ehdotti, että voisimme pitää pienimuotoisen purjelentotapahtuman, jossa hän toimisi asiantuntijana. Minä olin tietysti heti valmis uhmaamaan kohtaloa kapua-

malla moottorittomaan koneeseen ja nousemalla ylös sinitaivaalle.

Kysyin asiaa muulta hallitukselta ja koska suunnatonta innostusta esiintyi enemmänkin, kutsuimme Nikon esittelemään ajatustaan paremmin hallituksen kokoukseen. Niko ehdotti, että hän pitäisi ensin pienen luennon, jolla perehdytettäisiin ihmisen lentämisen ihmeelliseen maailmaan. Niko lupasi jopa tuoda pienimmän koneen malliksi mukaan luennolle. Ja kun luennolla olisi käyty läpi perusasioita niin hommaa voitaisiin kokeilla käytännössä. Koska Niko on Turun Lentokerhon jäsen ja oikeutettu lennättämään kaltaisiamme "turisteja", niin saatoimme lainata lentokerhon kaksipaikkaista konetta edulliseen asevelihintaan (120 rahaa/lento/nuppi). Löimme päivämäärät lukkoon ja pistimme hyvän lentokelin tilaukseen.

Viimein koitti keskiviikko 4.11. Astelin kohti Caloniaa kun havaitsin horisontissa auton, jonka perään oli kiinnitetty sukellusvenettä muistuttava kymmenmetrinen laatikko. "Onko tuo se pienin mahdollinen

Pirkkalan metsissä raikaa ja pusikoissa paukkuu

Oli kirkas ja kuulas syysilma kun täsmäryhmämme saapui Pirkkalaan antautuakseen Ilmavoimien valmiuskurssi 22:n pyörteisiin. Edessämme oli pitkä viikonloppu, joten päätimme vetäytyä viettämään ensimmäistä yötämme kolkolla kasarmilla. Kaksi neljäsosaa Turun iskuryhmästä yllättyi kuitenkin majoitustilojen siisteydestä ja kodikkuudesta, olimmekaan odottaneet verhoittomia ikkunoita, ovettomia vessoja ja kylmiä suihkuja.

Heräsimme virkeinä aurinkoiseen lauantaamuun, edes kello kuudelta mikä-sen-huoneen-nimi-nyt-olikaan-tuvassa kaikunut kovatahtoinen miesääni ei saanut päiväämme pilattua. Ohjelmaan kuului teoriaipitoinen perehtyminen Suomen alueellisen koskemattomuuden turvaamiseen ja ilma-voimien toimintaan ko. yhteydessä. Satakunnan Rennoston kalvosulkeiset meille piti yliluutnantti Anssi "Niksu" Kukkonen seksikkäissä Hornet-lentohaalareissaan.

Mielikuvituksellisen lounaan jälkeen seurassimme Niksun viininpunaista Audi XXX:ää hallille, jossa hän esitteli meille ylpeydellä lennon kalustoa Vinkasta aina Hawkin ja Drakenin kautta Hornetiin. Eräs barettipäinen, pilottitakkiin sonnustautunut asiantunteva kurssitoverimme saapui paikalle hiukan myöhemmin spollarin saattueessa huudellakseen sitten hermostuneena HN F-18 D:n takasiivekkeen alla "Missä perkeleessä se Hornet täällä on?". Yleinen harhakäsitys on, että Hornetin alla olevat suippopäiset ulokkeet olisivat pommeja, mutta tässä kaikille tiedoksi, että ne ovat varapoltoainesäiliöitä. Koneen HUD olisi mielestämme hyödyllinen myös henkilöautossa, varsinkin angle of attack olisi erittäin käytännöllinen, mutta monia CBT-tunteja ja WTSAT-stimulointia toki tarvittaisiin.

Hallilta suunnistimme ainakin 2 Machin nopeudella Pirkkalan siviililentoasemalle, jonka lennonjohtotornissa ja kalustohalleissa meidät piti hereillä vain ajatus edessä olevasta ruokailusta.

Sunnuntaina pääsimme vihdoinkin itse asiaan: rynnäkköivääriin purkamista ja kokoamista meille esitteli Satakunnan Lentoston eläytyvä kouluttaja. Olisikohan luutnantin miehekkäällä olemuksella vaikutusta asiaan, mutta joustimet sun muut osaset loksahtivat paikoilleen ennätysajassa. Ampumaradalla osoitimmekin uudet taitomme ampumalla sarjan heti ensimmäisillä laukauksilla. Tuloksia tarkastettaessa havaitsimme merkillisen luonnonilmiön, lienikö painovoiman syytä, että joidenkin tauluista löytyi miltei tuplamäärä reikiä laukauksiin nähden, toisilta taas uupui muutama teipattava luodinmentävä aukko.

Seuraavana viikonloppu aloitimme tutustumalla aisti-ilma- ja valvontatekniikkaan. Luentosalissa käydyin ilma- ja valvontapelien voitti tietenkin ansaitusti paras a-ryhmä, eli ryhmä 1. Iltapäivällä ryhmä 1 pystytti erittäin särmän teltan, kaivoi sen yläpuolelle komean ojan, veti pitkälanka-antennin maastoon ja asensi mikä-se-hurina-juttu-oli-aggregaatin ja aloitti radioyhteydet ennen kuin muut ryhmät olivat saaneet telttapussinsa auki.

Illan ohjelmana olikin tutun luutnantin yön pimeydessä järjestämä vaikuttava valoshow. Valon vahvistimilla pystyimme helposti seuraamaan kouluttajamme liikehdintää maastossa. Raikuvien aplodien vaimennuttua jatkoimme matkaamme nuotiolle, jossa laulu jo raikasi. Noppa-hernesopan ja lettujen jälkeen vetäydyimme omaan naisvaltaiseen telttamaamme, jossa kipinä sujui miespuolisten jäsentemme epäluuloista

kone kaartaa vasemmalle. Ja sitten kone suoraan, tähän on helppoa. Seuraavaksi kokeilen kaartaa oikealle, kaikki menee hienosti, mutta kone ei oikeenkaan. Kääk! Kysyn neuvua ja saamme koneen suoraan. Ei syöksykierrettä vielääkään. Annan ohjausvastuun takaisin koneen takapenkille ja keskityn nauttimaan olostani. Lentäminen on itse asiassa ihan mukavaa kun siihen tottuu. Kutsumme vielä radiolla moottoripurjekoneen siivellemme ja nappaan siitä muuttaman kuvan. Sitten onkin tullut aika kääntyä laskuun. Etukäteen ajattelimme, että laskeutuminen saattaa tuntua varsin epämiellyttävältä. Istutaanhan purjekoneessa varsin lähellä maata ja vauhtiakin on alastullessa

melkoisesti. Olimme kuitenkin väärässä, ei se tuntunut sen ihmeellisemmältä kuin autolla ajokaan. Lasku oli oikein pehmeä.

Niin oli päivä pulkassa. Niko aikoi vielä lentää koneen Oripäästä Turkuun. Tosin hinauksessa. Me muut pakkasimme tavaramme autoihin ja lähdimme kohti kotia. Päätimme, että tätä täytyy saada lisää, vaikka heti ensi keväänä.

Toivottavasti nähdään silloin.

Heikki Mäkitalo

Yllättävä jatko sivulta 11

huolimatta täydellisesti. Vaikka ulkona satoi kaatamalla vallitsi teltassamme tasainen lämpö ja hiljaisuus, mitä nyt muutama jäsen kuorsasi.

Sunnuntaipäivä kului työntouhussa ilmvälvontaviestejä lähetellessä ja teltassa elbassa. Varsinkin kunniajäsenemme Suikka kunnostautui viimeksi mainitussa lajissa. Hälytyksen tullessa Suikan bravuuri oli kiiruhtaa hitaasti asemapaikkaansa teekuppi kädessä ja heinäkorsi suupielessä.

*Anita Pirhonen
Riitta Yli-Kuohuva*

Eksakti avioniikkatermi.. nenä?

Mitäs täältä löytyy..?

kone !”, ajattelin mielessäni. Huomasin, etten ollut ainoa, joka katsoi “monttu auki” omituisen näköistä ajoneuvoyhdistelmää. Melko pian havaitsimme, että helpoin tapa saada peräkärri peruutettua oikeaan paikkaan oli irrottaa se autosta ja tuupata se paikalleen miesvoimin. Läsnäolijoiden suureksi hämmästykseksi kuljetuslaatikon uumenista vedettiin esille lentokoneen runko, joka työnnettiin Calonian aulaan. Koneen seitsemänmetriset ja kolmikymmenkiloiset siivet jätettiin kuljetuslaatikkoon.

Luennoille oli saapunut kaikkiaan kymmenkunta ihmistä. Niko esitteli purjelennon hienouksia. Tutuiksi tulivat niin nosteat ja termiikit, kuin silmukat ja syöksykierteetkin, laskuvarjoa, lentoasusteita ja karttoja unohtamatta. Lisäksi kuultiin mitä tehdä kun hätä yllättää. Perinteinen “sepalus auki ja laidan yli” -menetelmä ei oikein toimi lentokoneessa. Saimme kuulla, että purjelentokoneella voi, sen kaikille tutun liitelyn lisäksi, tehdä myöskin taitotemppeja. Niistä ehkä saisimme näytteen sään (ja vatsan) salliessa lauantaia. Välillä siirryimme tutustumaan lähemmin itse koneeseen, joka odotti meitä aulaassa. Saimme nähdä mittarit ja hallintalaitteet. Tutustuimme ohjaussauvaan ja polkimiin, lentojarruihin ja muihin hienouksiin. Lisäksi saimme lyhyen opastuksen siitä, mihin ei pidä lennon aikana koskeman. Lisäksi kehoitettiin erityisesti varomaan koneen pintaa.

Lauantai. Aamu valkenee sumuisena, mutta taivas on kuitenkin selkeä. Jännittyneenä odotan tuleeko puhelua, joka peruuttaa koko tapahtuman. Mitään ei kuulu, joten pakkaan tavarani autoon ja lähdän matkaan. Joskus aukealla paikalla olleena ajattelen pelata varman päälle ja otan lämpöhaalarini mukaan. Lisäksi mukana on tietysti uskollinen trangiani, jonka kanssa voi tarvittaessa keitellä teetä lämmikkeeksi. Haen Kimmon, Juhon ja Tapanin mukaani. Auringon noustessa korkeammalle sumukin hälvnee. Muistan, että aurinkolasini unohtuivat kotiin. No toivottavasti se takaa kirkkaan lentokelin.

Matka Oripäähän taittuu nopeasti, ilmassa on suuren urheilujuhlan tuntua. Parkkeeraan auton lentokonehangaarin edustalle. Sää on puolipilvinen ja hieman viileähkö. Niko onkin jo paikalla ja aloitamme valmistelut, eli ryhdymme työntämään lentokoneita ulos hallista. Purjelentokone, jota aiomme käyttää, on hallin takaosassa ja ennenkuin se saadaan ulos täytyy muut koneet siirtää pois edestä. Vetokoneemme lentäjä suorittaa tarkastuskierrosta ja esilämmittää koneen moottoria lämpöpuhaltimen avulla, H-hetki lähestyy. Hallin seinällä roikkuu vetoköysiä ja pääsemme tutustumaan lähemmin “pakkomurtovarokkeeseen”. Pettymys on melkoinen, kun hienon

Lentokone mahtuu, ellei ihan luentosaliin, niin aulaan ainakin. Tukoresläiset lähitutkimuksella.

teknisen laitteen sijasta löydämmekin köyden päästä vain vaatimattoman näköisen metalliplätkän. Saamme nopean opastuksen köyden oikeaoppisesta kiinnittämisestä purjekoneen nokkaan. Sitten onkin tullut aika siirtää kone kiitotien päähän, onneksi matka ei ole pitkä. Purjekone hinataan auton perässä ja konetta saattamaan riittää pari henkeä, muut voivat siirtyä lähtöpaikalle autoilla. Purjekoneessa ei ole varsinaisia laskutelineitä. Sen rungon alla on kaksi pyörää peräkkäin, joista takimmaisena varassa kone liikkuu, joten sitä täytyy pitää pystyssä pienillä nopeuksilla. Tämä koskee siis sekä siirtämisiä, että lähtöjä ja laskuja. Tulossa on mitä ilmeisimmin liikunnallinen lauantai-päivä.

Kiitotien päässä käydään vielä läpi viime hetken kertaus hätätilanteita varten ja Niko näyttää oikeaoppisen tavan kavuta koneeseen. Hinauskone saapuu paikalle joten voimme aloittaa. Ensimmäiset vuorot eivät oikein houkuttele. Uusi kokemus taitaa hieman jännittää useimpia. Tai sitten kyse on vain yksinkertaisesti siitä, että kukaan ei kehtaa rynnätä jonon kärkeen. (Meidän porukan vanhastaan tuntien voisinkin melkein veikata ensimmäistä vaihtoehtoa.) Minä ainakin hieman jännitin tulevaa kokemusta.

Lentosää oli aivan loistava. Kentällä oli täysin tyyntä ja aurinkokin paistoi lähes pilvetömältä taivaalta. Lämpöhaalaria ei tarvittu,

Kirjoittaja vaakalennossa...

meinasin olla turhan lämmin ilmankin. TuKoRes oli päättänyt nyt tarjota makkarat osallistujille, joten tarvittiin grilli. Niko oli luennolla mainostanut lentokerhon uutta grilliä, mutta se oli ihan liian hieno. Piti saada nuotio. Onneksi joku ystävällinen sielu oli hakannut pari mottia halkoja kerhotalon kulmalle, josta kävimme hakemassa nuotiopuut. Nuotiokin syttyi yhdellä tikulla ja ihan ilman tehoaineita. Ja kun makkaratkin syntyivät kädenkäänteessä, niin mikäs siinä oli makkaraa paistella.

Jokaista kohden oli varattu noin parinkymmenen minuutin kokonaislento, sisältäen nousun ja laskun, sekä kaikki siitä väliltä. Koska Juholla on urheilijatausta, niin laitoimme hänet juoksemaan lähtökiihdytyksessä purjekoneen siivenkärjelle. Mutta voi pettymyksen pettymys! Vaikka Juho onkin sprintterityyppiä, niin hänkään ei pysynyt koneen rinnalla kuin kymmenkunta metriä ja sitten oli jo päästettävä irti. Kiihtyvyys oli nimittäin in yllättävän suuri. Olin kuvitellut, että siinä joutuisi juoksemaan ainakin viisikymmentä metriä. Samaten laskussa, riitti kun jaksoi lampsia tarpeeksi kauas (100-150 m) kiitotien varteen. Niko onnistui joka kerta pysäyttämään koneen juuri kohdalle, joten juokseminen jäi sittenkin vähemmälle. Koneen joutui tosin työntämään joka kerta kiitotien päähän, mikä tarkoitti matkana noin pariasataa metriä. Eli käveltyä tuli päivän aikana parisen kilometriä, vaikei

ja kirjoittaja silmukassa.

Turun lentokennä... hmm... ilmasta?

kaukana käyntykään. Tapani ylisti taitotempujen autuutta ja suositteli niitä lämpimästi kaikille. Ajattelin, että mikäs siinä - aina siihen asti kunnes Juho oli kokeillut niitä. Hän oli mitä ilmeisemmin saanut oikein kunnon kyytiä ja huokaili maahan päästyään hetken aikaa, edes nuotiomakkara ei kelvannut vähään aikaan. Minua rupeesi jo kaduttamaan koko projekti, vaan minkäs teit nyt oli myöhäistä perua.

Minä sain kunnian olla viimeinen ja jännittyneenä kävelin odottamaan koneen laskeutumista. Koneesta nousi ihan hyvävoimaisen näköinen "uhri", jolta sain itselleni laskuvarjon. Muut työnsivät konetta kohti lähtöpaikkaa ja minä kävelin perässä kiinnittäen laskuvarjoa selkäni. Viimein kone saatiin paikalleen ja saatoinkin kömpiä etupenkille, josta on hyvät näkymät joka suuntaan. Kamerankin muistin ottaa mukaan, kuningatatuksenani näppäillä muistoksi muutamia kuvia "lintuperspektiivistä".

Vetoköysi on kiinnitetty ja kaikki on valmiina. Vetokone lähtee liikkeelle nykäisten meidät mukaansa. Lähtö on yllättävän pehmeä. Vauhti kiihtyy tasaisesti ja hetken kuluttua olemmekin ilmassa. Olen yllättävän rauhallinen, mikä johtuu suurilta osin siitä, että olemme vielä kiinni vetokoneessa. Pikkuhiljaa kapuamme ylempään ja kun olemme hieman päälle yhdeksäsadassa metrissä niin Niko irrottaa vetoköyden. Pulssi nousee heti huomattavasti. On tullut totuuden hetki. Niko kysyy haluanko, että

tehdään jotain kuvioita. Hetkellisessä mielenhäiriössä vastaan myöntävästi ja alan heti katua päätöstäni. No nyt on jo myöhäistä perua ja täytyy vaan yrittää kestää. Niko karttaa ympyrää ja tarkistaa, ettei lähistöllä kaartelee punaista paronia tai muuta satunnaista sunnuntailentäjää. Minä asettelen kameraa polvelleni, otanpahan sitten itsestäni kuvia jälkipolville, ajattelen ja koitan rauhoittua. Kuulen vieläkin korvissani sanat: "No niin nyt otetaan hieman vauhtia.

Seuraavaksi nokka osoittaa hetken aikaa suoraan kohti maata, mutta se on aivan normaalia." Ja niin sitä mennään. Silmäni liimaantuvat maahan, joka lähestyy kiihtyvällä vauhdilla. Tunnen itseni Kelju Kojootiksi, joka on juuri putoamassa kanjonin pohjalle. Vatsasta sieppaa. Niko vetäisee kahvasta ja aloitamme silmukan. G-voimat painavat minut penkkiin kiinni, kaikesta huolimatta minua naurattaa. Silmiäni eteen piiryy kohta elokuvasta "mitäs me vakoojat" kun tunnen poskieni venyvän. Viimein silmukan lakipiste. Maa näkyy suoraan alapuolella, mitä antaisinkaan jos saisin olla siellä. Kuomusta kuuluu huvittava naksahdus. Oloni helpottuu huomattavasti silmukan toisessa osassa.

Helpotus on vain väliaikainen sillä lisää seuraava. Vuorossa on pystykäännös vaimikälle, lennämme koneella suoraan ylös kääntyäksemme hetken päästä ympäri palataksemme takaisin samaa reittiä. Huomaan, että vatsani ei pidä painottomuuden tunteesta, joka iskee kuin miljoona voltia käännöksessä. Nyt ymmärrän miksi Juho huokaili niin pitkään, hän väitti kokeneensa näitä kolme kappaletta peräkkäin. Helpotus ja huokaus! Piina on ohitse. Taitolento-osuus on päättynyt ja voin jälleen keskittyä ihailemaan maisemia.

Seuraavaksi saankin kokeilla ohjaamista. Ajattelin, että eiköhän tuo onnistune jotenkuten vanhalla PC-kokemuksella. Niko lupaa hoitaa polkimien painelemit ja minä saan keskittyä kepin heilutteluun. Ensin kaarimme vasempaan. Keppiä vasemmalle, kone kallistuu mutta mitään muuta ei tapahdu. Vedän sauvasta taaksepäin ja kas,